

HOOFDSTUK III.

De beurs des konings.

D'Artagnan's vriendin was hofdame van de koningin, zooals zij hem vertelde.

„Hier is een b i l l e t - d o u x van de koningin voor haar minnaar Buckingham. Het is een groote eer voor u, dat men u uitkiest om het naar Engeland te brengen. De zaak is spoedeischend en levensgevaarlijk. Goede reis!”

D'Artagnan kuste haar de hand, en zag haar verliefd na, toen zij vertrok. Plotseling bedacht hij iets. Hij had geen geld voor de reis! Geen duit!

Daar verschenen juist Athos, Porthos en Aramis, die hem opzochten om hem de beurs van den koning te brengen. Nu had hij volop geld! Toen hij zijn makkers vertelde wat hij ging doen, wilden zij alle drie mee.

„Wij zullen elkander nooit verlaten!” zei Athos.

Zoo togen ze met hun vieren op weg. Elk had van het goud des konings een splinternieuwe uitrusting gekocht, waarbij een paard was inbegrepen. Alleen Porthos had zijn geld in den zak weten te houden, en zich door zijn minnares een en ander laten schenken. Deze minnares, die hij de hertogin noemde, was in werkelijkheid de vrouw van een paardenkooper. De dame was even in- als aanhalig en zoo kwam het, dat zij haar minnaar een paard zond dat haar man op een koopje van een dief had gekocht. Het was d'Artagnan's oude beestje! Haar zuinigheid had Porthos' wijsheid bedrogen!

De musketier was woedend. Maar er haperde nog meer aan zijn uitrusting. De mantel bleek bij dag gezien, niet van fluweel, doch van grof, onwelriekend Manchester. De ijdele Porthos wierp hem verachtelijk weg. Doch nu vatte hij een zware koude. Hij snoot alle neusdoeken van het gezelschap aan flarden en nieste vervolgens zijn eigen kleeren en die van zijn makkers vol. Meer dan wenschelijk vestigden zijn salvo's op allen de aandacht. Bovendien bedierven zijn roode

neus en betraande oogen zijn uiterlijk zóó, dat hij weigerde zich verder te vertoonen. Hij legde zich in een bosch neer, en verzocht hen met aandoenlijke berusting, hem te laten sterven.

Wat Aramis betreft, deze mengde zich in een dispuut van twee monniken over de vraag wie het 't best buiten den ander kon stellen, de menschen zonder den godsdienst of de godsdienst zonder de menschen. Hij kwam er niet uit, noch van verder reizen iets in. Men moest hem aan zijn lot overlaten.

Athos en d'Artagnan moesten de reis nu samen voortzetten. Dicht bij de kust hielden zij zich ter versterking op in een herberg.

Door een gat in den muur hoorden zij den schurkachtigen waard met eenige spionnen van den kardinaal onderhandelen over hungevangenneming, die des nachts zou geschieden.

D'Artagnan bedacht een list.

Als vele trotsche en stilzwijgende lieden was Athos hardlijvig. De musketier droeg daarom altijd een grooten voorraad middelen bij zich. Onze vrienden slopen naar den kelder, en wierpen het poeder in de gereedstaande flesschen. Toen verborgen zij zich. Na korten tijd verscheen de waard, en nam de flesschen mee. De schelmen gingen zich moed indrinken voor hun laffe daad! Hun smaak was grof, zij proefden niets vreemds. Wat d'Artagnan verwacht had, gebeurde. De vijanden waren weldra onbekwaam tot handelen, hun ingewanden legden beslag op al hun tijd. Met groot genoegen hoorden de musketiers het erbarmelijk gekreun, door hun hevige krampen teweeg gebracht.

Toen d'Artagnan nu echter vertrekken wou, bemerkte hij dat Athos zich onderwijl aan den resteerenden wijn ruimschoots te goed had gedaan. Elk mensch heeft zijn zwakke zijde.

„Dat wijntje hier is best”, zeide hij. „En Athos is de man die het drinken zal. Ik wil niet bluffen, ik zal doen wat ik kan, meer zeg ik niet. Dat is meteen wel eens gezond voor dien zieken waard. Een aderlating! Vaarwel!”